

Sygn. akt III KO 63/21

ZARZĄDZENIE

Dnia 5 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Dnia 5 stycznia 2022 r. Sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem skazanego K. A., sygnalizującym wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k., w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Skazany K. A. pismem z dnia 27 lipca 2021 r. złożył wniosek w trybie art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizując potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...], z uwagi na wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określonej w art. 439 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k. Wskazał, że w sprawie, której dotyczy wniosek (II K [...]) został wadliwie – z naruszeniem przepisów Kodeksu postępowania karnego oraz Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności – wyznaczony skład orzekający tj. nie według kolejności wpływu spraw i jawnej dla stron postępowania listy sędziów danego sądu lub wydziału. W przekonaniu skazanego uchybienie to znajduje potwierdzenie w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie Chim i Przywieczerski przeciwko Polsce.

Inicjatywa skazanego nie może przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Wskazywana przez niego okoliczność związana ze sposobem wyznaczania składu orzekającego nie wpisuje się bowiem w żadną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a – zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k. – postępowanie wznowia się z urzędu tylko w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Jak bowiem stwierdzono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., I KZP 43/05 (*OSNKW 2005/12/115, LEX nr 159139*), wedle przepisów wówczas obowiązujących, „wyznaczenie składu sądu z naruszeniem reguł określonych w art. 350 § 1 k.p.k. i art. 351 § 1 k.p.k. stanowi względną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k.” (zob. też: *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2012 r., V KK 322/11, LEX nr 1212390*).

Odnosząc się do powołanego przez skazanego wyroku ETPCz z dnia 18 kwietnia 2018 r. (*skargi nr 36661/07 i 38433/07*) należy przypomnieć, że w świetle orzecznictwa Trybunału oraz z postanowień Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności nie wynika potrzeba wznowienia każdego postępowania karnego, w którym doszło do naruszenia prawa do rzetelnego procesu przy rozpoznaniu kwestii zasadniczej, czyli odpowiedzialności karnej oskarżonego. Teza ta jest prawdziwa także w odniesieniu do naruszenia prawa dostępu do sądu niezależnego i bezstronnego, albowiem nawet naruszenie tego fundamentalnego prawa nie musi automatycznie oznaczać obligatoryjności wznowienia postępowania karnego w następstwie wyroku ETPCz (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2019 r., III KO 36/19, LEX nr 2690298; zob. zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2019 r., II KO 47/18 LEX nr 2626271*).

Na marginesie należy również podnieść, że obecnie w Sądzie Najwyższym na rozpoznanie oczekuje kasacja obrońcy skazanego K. A. (III KK 510/21), w której podniesiono szereg zarzutów i z pewnością również kwestie związane z ewentualnymi uchybieniami określonymi w art. 439 § 1 k.p.k. będą brane pod uwagę.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.